

Arrest

nr. 92 857 van 3 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. GOVAERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster dient op 26 oktober 2006 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging om haar echtgenoot [S.N.], die bij beslissing van 24 maart 2010 gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, te komen vervoegen.

1.2. Op 15 maart 2011 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

1.3. Op 30 april 2011 wordt de verzoekster toegelaten tot het Belgische grondgebied en op 20 mei 2011 wordt zij in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.4. Op 21 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot intrekking van het recht op verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 1 juni 2012, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [R.]

Voornaam: [R.]

Nationaliteit: India

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: XXXXXXXXXX

Verblijvende te: [...] 3800 SINT-TRUIDEN

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 VW, om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De te vervoegen vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, in casu, sinds 12 september 2011 is de heer [S.N.] tewerkgesteld door het OCMW van Leuven en oefent hij de functie uit van arbeider in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wetgeving.

De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene is pas sedert 30.04.2011 in België aangekomen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekster zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, van de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Dat verzoekster was toegelaten tot een beperkt verblijf van één jaar, nl. tot 20 mei 2012; dat haar echtgenoot van een onbeperkt verblijfsrecht geniet; dat de verblijfstitel van verzoekster niet werd verlengd bij toepassing van de art. 10 en 11 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011; dat de voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen echter niet mag gelden voor een reeds toegestane gezinshereniging of een reeds toegekend verblijfsrecht; dat aldus immers het recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt geschonden; dat het herenigde gezin opnieuw zou worden gescheiden;

Dat de inkomensvoorwaarde in de vorm van stabiele bestaansmiddelen die ten minste gelijk moeten zijn aan 120 % van het Belgische leefloon strijdig is met art. 7 van de voornoemde Europese richtlijn; dat aldus immers een hoger inkomen geëist wordt dan noodzakelijk voor het onderhoud van het hele gezin zonder dat een beroep op sociale bijstand wordt gedaan; dat een gezinshereniger die over een inkomen beschikt gelijk aan ten minste 100 % van het Belgische leefloon, geacht wordt te kunnen voorzien in zijn bestaan en in dat van zijn gezinsleden; dat het inkomen van de echtgenoot van verzoekster aan deze voorwaarde voldoet; dat hij bijgevolg niet ten laste valt van de openbare overheden;

Dat de bestreden beslissing de situatie van verzoekster niet of niet voldoende individueel heeft beoordeeld; dat aldus ook art. 17 van de voornoemde Europese richtlijn wordt geschonden; dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de gezins- en economische situatie van verzoekster en haar integratie in het gastland; dat zij na haar aankomst in het Rijk door de Belgische overheid verplicht werd om inburgeringscursussen en taallessen te volgen; dat precies deze cursussen en lessen het haar voorlopig onmogelijk maken om zelf een tewerkstelling te vinden; dat door het recht van verblijf van verzoekster in deze omstandigheden in te trekken de overheid onzorgvuldig en onredelijk handelt;”

3.2. De Raad merkt op dat de thans bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

Overeenkomstig artikel 11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet kan dergelijke beslissing worden genomen gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. *In casu* is het niet betwist dat de verweerder binnen voormelde termijn van drie jaar de bestreden beslissing heeft genomen.

Waar de verzoekster stelt dat de voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen niet mag gelden voor een reeds toegestane gezinshereniging, mist haar betoog – zoals de verweerder in de nota met opmerkingen terecht aangeeft - juridische grondslag. Los van het feit dat de verzoekster niet verduidelijkt op grond van welke wettelijke bepaling zulks niet zou zijn toegelaten, wijst de Raad er op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 11, §2, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet binnen een periode van drie jaar na de afgifte van de A-kaart kan beslissen dat de verzoekster niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven, indien zij niet langer voldoet aan één van de voorwaarden bepaald in artikel 10 van de vreemdelingenwet, waarvan ook de voorwaarde van *“stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen”* deel uitmaakt.

Met name bepaalt artikel 10 van de vreemdelingenwet het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)

§ 2. (...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de

werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Het standpunt van de verzoekster dat de voorwaarde van “*stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen*” niet geldt voor een reeds toegestane gezinshereniging of een reeds toegekend verblijfsrecht, vindt niet onverkort steun in de wet. In toepassing van artikel 11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet kan weliswaar slechts gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend, worden overgaan tot de intrekking van het verblijfsrecht op grond van het feit dat de betrokken vreemdeling niet langer voldoet aan één van de voorwaarden bepaald in artikel 10 van de vreemdelingenwet. Aangezien *in casu* echter niet wordt betwist en blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de bestreden beslissing werd genomen binnen de in artikel 11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van drie jaar, staat het loutere feit dat de verzoekster reeds in 2011 werd toegelaten tot verblijf er dan ook geenszins aan in de weg dat haar recht op verblijf wordt ingetrokken omwille van het feit dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarde van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 11, §2, derde lid en §5 van de vreemdelingenwet.

3.3. Waar de verzoekster zich richt tegen het motief dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het leefloon, stelt de Raad vast dat de verzoekster zich richt tegen een niet ter zake doende motief van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing vermeldt de volgende motivering met betrekking tot de vaststelling dat de verzoekster niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet:

“De vervoegde vreemdeling bewijst niet dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 VW, om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De te vervoegen vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, in casu, sinds 12 september 2011 is de heer [S.N.] tewerkgesteld door het OCMW van Leuven en oefent hij de functie uit van arbeider in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wetgeving.

De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene is pas sedert 30.04.2011 in België aangekomen.”

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeksters recht op verblijf werd ingetrokken omdat haar echtgenoot niet beschikt over een inkomen dat minstens gelijk is aan 120 % van het leefloon, maar dat het verblijfsrecht werd ingetrokken omdat de echtgenoot van de verzoekster niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt nu hij sinds 12 september 2011 is tewerkgesteld in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om ten laste van de openbare overheden te vallen, zodat deze tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet. Nergens in de bestreden beslissing wordt echter uitdrukkelijk geoordeeld dat het inkomen van de echtgenoot van de verzoekster niet de limiet van 120% van het leefloon bereikt. Waar de bestreden beslissing vermeldt dat “*deze bestaansmiddelen ten minste gelijk (moeten) zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie*”, wordt slecht een algemeen juridisch kader geschetst, waarna vervolgens wordt overgegaan tot de beoordeling van het concrete geval van de verzoekster. Dit blijkt met name duidelijk uit de verdere bewoordingen van de bestreden beslissing, met name waar concreet geoordeeld wordt “*De te vervoegen vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, in casu, sinds 12 september 2011 is de heer [S.N.] tewerkgesteld door het OCMW van Leuven en oefent hij de functie uit van arbeider in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wetgeving. De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is*

echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980" (eigen onderlijning). Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* heeft geoordeeld dat de tewerkstelling van verzoeksters echtgenoot niet aan de voorwaarden van artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet voldoet omwille van het tijdelijk karakter van zijn tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet. Deze concrete motieven worden in het kader van het onderhavige beroep niet betwist. Het betoog van de verzoekster omtrent het vereisen van een inkomen van ten minste 120 % van het leefloon, is dan ook niet dienstig. De grieven die de verzoekster hieromtrent ontwikkelt kunnen immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden aangezien ze de concrete redengeving van de bestreden beslissing ongemoeid laten. De verzoekster kan zich *in casu* dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG.

3.4. Artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG luidt als volgt:

"In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt voorts op dat verzoeksters betoog dat onvoldoende rekening is gehouden met haar gezins- en economische situatie en haar integratie in België, niet kan worden gevolgd. Los van de bemerking dat haar enkel een verblijfsrecht werd toegekend in België in functie van haar echtgenoot en een toepassing van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet op zich reeds een afweging inhoudt tussen het recht op gezinsleven en het algemeen belang, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de economische situatie, het gezinsleven en de integratie van de verzoekster. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verweerder voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing, bij brief van 26 maart 2012, de burgemeester van Sint-Truiden heeft gevraagd een socio-economisch onderzoek uit te voeren wat verzoeksters situatie betreft. Er werd verzocht verzoekster verschillende duidelijke vragen te stellen inzake haar bestaansmiddelen, de reële mogelijkheid tot tewerkstelling, de duur van haar verblijf in België, de mate van integratie in de Belgische samenleving, de sociale en culturele banden met het herkomstland en het gezinsleven in België. Op 4 april 2012 werd de verweerder door de gemeente Sint-Truiden in kennis gesteld van de bevindingen die dit onderzoek opleverde. Ondanks het feit dat uit de brief van 26 maart 2012 blijkt dat de verzoekster uitdrukkelijk werd uitgenodigd om aan te tonen wat haar bestaansmiddelen zijn en haar uitdrukkelijk werd gevraagd of zij een reële mogelijkheid op tewerkstelling heeft, of en op welke wijze zij geïntegreerd is in de Belgische maatschappij en of er hiervan bewijzen zijn en aan haar ook uitdrukkelijk werd gevraagd uiteen te zetten hoe hecht de band is met de andere gezinsleden die bij haar inwonen, blijkt uit de informatie die op 4 april 2012 aan de verweerder werd toegezonden dat de verzoekster slechts antwoordde dat het niet geweten is of er een reële mogelijkheid is op tewerkstelling, dat er een attest van samenstelling van gezin werd gevoegd doch dat niet werd uiteengezet hoe hecht de banden zijn met de inwonende gezinsleden en dat haar bestaansmiddelen afhangen van haar echtgenoot, wiens loonfiches en arbeidscontract worden gevoegd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dan ook dat de verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters gezinsbanden in België, met haar economische situatie, met de duur van haar verblijf in België en met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden

met het herkomstland. De Raad wijst er verder op dat artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG als dusdanig niet oplegt dat uit de motivering van de bestreden beslissing uitdrukkelijk dient te blijken dat een dergelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het volstaat dat, zoals *in casu* het geval is, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat rekening is gehouden met voornoemde elementen. Aangezien uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verweerder een socio-economisch onderzoek liet uitvoeren en de verzoekster de mogelijkheid bood om door haar dienstig geachte stukken en gegevens mee te delen, kan niet worden gesteld dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid.

De verzoekster zet uiteen dat de verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met haar gezins- en economische situatie en haar integratie in België en werpt tevens op dat zij geen werk kan vinden omdat zij inburgeringscursussen en taallessen moet volgen. De Raad verwijst naar de hierboven weergegeven vragen die in het kader van het socio-economisch onderzoek werden gesteld en kan slechts vaststellen dat de verzoekster, ondanks het feit dat haar hiertoe uitdrukkelijk de kans geboden werd, de verweerder niet heeft ingelicht van diezelfde elementen waarvan zij nu de verweerder verwijt dat hij er geen rekening mee heeft gehouden. Zij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verweerder onzorgvuldig of onredelijk optrad door bepaalde gegevens niet in aanmerking te nemen die zij zelf onvoldoende belangrijk achtte om mee te delen.

Een schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden weerhouden.

3.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, hangt af van het feit of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er

volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu beroept de verzoekster zich op het gezinsleven dat zij heeft opgebouwd in België. Dit gezinsleven is aannemelijk gemaakt. Bovendien wordt met de bestreden beslissing haar verblijfsrecht beëindigd. Er is bijgevolg sprake van een inmenging in het gezinsleven van de verzoekster. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient bijgevolg in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

De Raad stelt vast dat de verzoekster zich ertoe beperkt te stellen dat haar recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt geschonden nu het herenigde gezin opnieuw zou worden gescheiden. De verzoekster laat echter na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar privé leven zou uitmaken en dat haar private

belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, *in casu* zijn dit de voorwaarden voor de erkenning van een verblijfsrecht als huwelijkspartner van de in België verblijvende vreemdeling. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de toepassing van de nationaalrechtelijke verblijfswetgeving moet worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdeling. De verzoekster die sinds 30 april 2011 haar echtgenoot terug heeft vervoegd, toont met haar betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar familiaal leven die *in se* erin bestaat om bij haar echtgenoot te blijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en dat deze dienen te primeren op de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. De bestreden beslissing leidt er niet toe dat de verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar echtgenoot. Zij zal enkel tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst in afwachting te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden houdt als dusdanig geen schending in van artikel 8 van het EVRM (*cf.* RvS 21 december 2007, nr. 1790 (c)). Evenmin toont de verzoekster aan dat zij haar gezinsleven met haar echtgenoot en haar kinderen niet kan verderzetten in haar land van herkomst. Immers moet het, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (naar analogie : RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)).

De Raad merkt tevens op dat artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot het uitoefenen van het recht op een gezinsleven indien dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het is niet betwist dat de wetgever – weze het met een tijdsbeperking – voorzien heeft in de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen van een vreemdeling die op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk toegelaten werd. Daarnaast moet worden gesteld dat de thans bestreden beslissing er duidelijk op gericht is om een van de in artikel 8, tweede lid bepaalde doelstellingen te bereiken. Het niet langer toelaten van een vreemdeling die zijn partner vervoegde wanneer deze partner niet in staat blijkt te zijn om de onderhoudskosten van de vervoegende vreemdeling te dragen is immers nodig ter bescherming van het economisch welzijn van het land en ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM aan de gemachtigde van de staatssecretaris biedt, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de inmenging in het gezinsleven van de verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.6. Inzoverre de verzoekster de schending opwerpt van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, dat het recht op bescherming van het huwelijk garandeert, ziet de Raad niet in in welke mate de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt daar waar de bestreden beslissing enkel gevolgen met zich meebrengt op het verblijfsrechtelijk vlak. Bovendien laat de verzoekster na om *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

De schending van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten is niet aangetoond.

3.7. Het enig middel is dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE